

תקוות מנחם

גליון מס'
234

ערש"ק פרשת כי תשא
י"ד אדר"ר – פורים קטן
ה' תהי' שנת אל-על* – שנת
ביאת ה'משיח"ח (בג'מטריא)

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקוות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי' ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר משפטים – ה'

מחזור כ"ט שנה ז"ך

בעז"ה מוצש"ק פרשת תצוה ח' אדר א'

ה' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בג'מטריא)

סיום הלכות שאלה ופקדון והתחלת הלכות מלוה ולוה

וזה נעשה ע"י ה"ואתה" – משה רבינו שמאחד את בני
ודרגת משה רבינו שבכל דור "ואתפשטותא במשה בכל דרא
ודרא", שע"י נשיא הדור נעשים כולם מאוחדים לו וביניהם
כ"מקשה אחת".

ובפרט שמדובר כאן על השמן להדלקת המנורה שהביאו
אל משה רבינו "ויקחו אליך שמן זית זך" – שיביאו אל
משה לשם הדלקת המנורה, והמנורה נעשתה באופן של
"מקשה אחת". היינו שלמרות שהיו בה שבעה קנים ונרות,
שמורים על ז' המדות ושבעה דרכים בעבודת ה' כמבואר
בחסידות, בפרט במאמר של ליקוטי תורה עה"פ:
"בהעלותך את הנרות", אבל כולם מאוחדים במנורה אחת
שיוצאים מבסיס אחד ו"מקשה אחת".

מחצית השקל – אחדות ישראל!

ג. הסיום הוא בש"ק ובשבת במנחה מתחילים לקרוא
בתורה את פרשת "כי תשא" שמתחילה במצות "מחצית
השקל", שגם בה כמה וכמה פרטים הקשורים לאחדות
ישראל, וכפי שיתבאר בעז"ה להלן בסיום הבא על הלכות
"מלוה ולוה", שלומדים את רובם בפרשת כי תשא.

לימוד שיעור הרמב"ם – קשור ליום הלימוד!

ד. פעם בשיחה אמר אד"ש בקשר לשיעור היומי של
הרמב"ם: "תחילת השיעור שייך במיוחד לתחילת היום,
אמצע השיעור לאמצע היום, וסוף השיעור לסוף היום"
ובענייננו בסוף היום, במנחה דשבת קודש, מתחילים כבר
וקוראים בתורה את פרשת כי תשא, המתחילה בענין
מחצית השקל ואחדות ישראל.

אחדות שבט לוי

ה. ובפרשת כי תשא גם מדובר ומודגש גודל האחדות שהי'
בשבט לוי, שכולם התאחדו ולחמו בעבודת העגל כשקרא
משה: "מי לה' אלי!" נאמר: "ויאספו אליו כל בני לוי"
ואומר ע"ז רש"י: "מכאן² שכל השבט כשר" והרמב"ם
בסיום ה' שמיטה ויובל וכל ספר זרעים, אומר: שכי"א יכול

שאלה ופקדון – עשיית טובות בחינם!

א. המייחד את הלכות שאלה ופקדון לעומת הלכות
שכירות, שכל הארבעה הן מדברות על כל ד' השומרים;
שומר שכר והשוכר ושואל ושומר חנם, והמאחד בשואל
ושומר חנם (שזהו ה"פיקדון") שעושים אותם בחינם וללא
תשלום; בהלכות שכירות מדובר על שומר שכר והשוכר וכן
על פועל שכיר שעובד בשכר, ששלשת אלה הם דברים
שעושים בתשלום, אבל שאלה ופקדון, שאלו את השומרים
שואל ושומר חנם, לא עושים בעד תשלום אלא בתור טובה
ועזרה לזולת, שהם מבטאים את אהבת ישראל שהאדם
מוכן לשמור על הדבר בחינם, או שהאדם מוכן להשאיל את
בהמתו או כליו בחינם בלי לבקש תמורה, שזהו ביטוי של
אהבה וחסד, ואהבת ישראל קשורה בחיבור ואחדות
ישראל, כהלשון בחסידות מתחיל מלקוטי תורה¹ "לאחדים
כאחד".

ואתה תצוה – אחדות ישראל!

ב. ענין אחדות ישראל גם מתבטא בתחילת פרשת "ואתה
תצוה", שהרי את הלכות שאלה ופקדון למדו בימים
האחרונים של השבוע פרשת תצוה ומסיימים בשבת פרשת
תצוה;

אחד הפירושים המובאים במאמרי חסידות על "ואתה
תצוה" [מלבד מה שמשה רבינו מצוה מלשון "צוותא
וחיבור" ומקשר את בני ישראל אל משה שבדור ואל
הקב"ה, כמו בכל מצוה שמלשון צוותא וחיבור,
שמתקשרים לה' ע"י קיום מצוותיו והוראותיו], גם מבואר
בחסידות שה"תצווה את בני ישראל" הוא החיבור והאיחוד
של בניי כולם אחד לשני וכולם יחד – אחדות ישראל.

* ע"פ הפסוק בתחילת הפטרת פרשת ויצא (הושע יא, ו): ואל על יקראוהו"
שמורה שהנביאים קוראים ומעלים את ישראל "אל עלי" – אל הקב"ה ועד
למעלה הכי עליונה, הגאולה וביאת המשיח וע"ד הנאמר (תבוא כו, יט): "ולתתך
עליון על כל הגוים אשר עשה, לתהילה ולשם ולתפארת", שיתקיים בשלימות
בביאת המשיח והגאולה!

¹ לקו"ת ניצבים מד, א. ובכ"מ.

² ראה יומא סו, ב.

להיות כשבת לוי. וכפי שיבואר בעז"ה בפרטיות בסיום הבא על הלכות מלוה ולוה.

שאלה ופקדון – בקשת הגאולה

1. אהבת ואחדות ישראל פועלים הגאולה שתבוא בזכות האהבה וחסד, כפי שנצטט בעז"ה לקמן בסיום הבא שיחת אד"ש מה"מ על ה' מלוה ולוה (שגם עניין זה בא מצד אהבה וחסד). ואפשר לומר שבמילים **שאלה ופקדון** מרומזת הגאולה, הבאה ע"י המשיח;

שאלה;

השאלה, המשאלה והבקשה הכי גדולה היא לגאולה, כמ"ש³ "אחת **שאלתי** מאת ה' אותה אבקש, שבת בבית ה' וגוי לחזות בנועם הוי' ולבקר בהיכלו", שזה יתקיים במלואו בביאת המשיח והגאולה. וע"ז נאמר⁴: "ובקשו את הוי' אלקיהם ואת דויד מלכם" אמן!

פיקדון – גם מורה על הגאולה, שהיא עת **פקידה**, כמ"ש בגאולה הראשונה, יציאת מצרים (שהיא השורש לגאולה האחרונה)⁵: "לך ואספת את זקני ישראל ואמרת אליהם ה' וגוי נראה אלי וגוי לאמר לפקוד פקדתי אתכם ואת העשוי לכם במצרים" ואח"כ נאמר⁶: "ושמעו לקולך", ואומר רש"י ע"ז: "ושמעו לקולך, מאליהם מכיון שתאמר להם לשון זה, ישמעו לקולך, שכבר סימן זה מסור בידם מיעקב ומיוסף שבלשון זה הם נגאלים. יעקב אמר להם: "ואלקים **פקוד יפקוד** אתכם", יוסף אמר להם "**פקוד יפקוד** אלקים אתכם".

ואח"כ נאמר⁷: "ויאמן העם, וישמעו כי **פקד** ה' את בני ישראל וגוי".

א' - דר - אהבה, אחדות

2. הלכות שאלה ופקדון (וכן הלכות מלוה ולוה) הם כנ"ל טובות שעושים בחינם בלי לקבל תמורה, שמורים על אהבת ואחדות ישראל, לומדים אותן בתחילת חודש אדר א'; וכדברי אד"ש בשיחה: "**אדר** מורה א' דר" "אלופו של עולם – דר שם, וכנ"ל בגליונות הקודמים השכינה שורה במקום וזמן שיש אחדות ישראל; ואפשר לומר א' גם ר"ת ומורה על אהבה, אחדות והרי"ז אדר א'; פעמיים א'.

והרי בזמן ש"מרבין בשמחה" – היא פועלת אחדות גם יותר מלימוד התורה, שכי"א לומד לפי ערכו, אבל בשמחה כולם כאחד מפזזים ומכרכרים בכל עוז לפני הוי', כמו שכותב הרמב"ם בסוף הלכות "שופר סוכה ולולב" שהת"ח לא יתכבדו וימנעו מלרקוד ולכרכר בכל עוז, והמתכבד במקומות אלו ומונע עצמו מלקוד הרי"ז **חוטא ושוטה!** ואדרבה הזקנים הראו דוגמא **לכולם!**

ולכן בהשגחה פרטית הריקוד הוא בעיגול ובמעגל האנשים, המורה על הביטול והשויון של כולם "מבלי אשר ימצא ראש וסוף"

"תקות" חוט השני⁸ סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

³ תהילים כז, ד.

⁴ הושע ג, ה.

⁵ שמות ג, טז. לקו"ת ריש פ' נצבים.

⁶ פסוק ח"י.

⁷ פסוק לא.

⁸ הושע ב, ח. ועיין ברש"י שפירוש "**תקות**" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את **תקותם**), והרי זו מטרת חיבורנו "**תקות מנחם**" – להראות בעז"ה את **הקו** וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

א. שאלה ופקדון – המשאל ושומר חנם – טובות שעושים בחנם – שמורים על אהבת ואחדות ישראל.

ב. ואתה תצוה – ל' צוותא וחיבור – את בני ישראל – אחדות ישראל.

ג. אחדות ע"י השמן למאור במנורה – מקשה אחת.

ד. בפרשת כי תשא – מחצית השקל – אחדות ישראל בהרבה פרטים.

ה. אחדות ישראל – מביאים המשיח והגאולה, ומרומז במילים שאלה ופקדון.

יום ב' פרשת ויקהל י"ז אדר א'

הי' תהיי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח

(בגימטריא)

סיום הלכות מלוה ולוה והתחלת הלכות טוען ונטען מצות מחציל השקל – אחדות ישראל!

א. בהמשך למ"ש לעיל (בסיום על הלכות שאלה ופקדון), בתוכן הלכות שאלה ופקדון שמורים על ענין אהבת ישראל ואחדות ישראל – הטובה והעזרה של יהודי לזולת בלי לבקש ולקחת שכר ותמורה, שמתקשר גם ל"תצוה את בני ישראל" היינו חיבור ואחדות ישראל, וכן לתחילת פרשת כי תשא שמדובר על מצות "מחצית השקל", שמורה בהרבה פרטים על זה – אהבת ואחדות ישראל, כדלהלן. וגם את הלכות "מלוה ולוה" [מלבד שמצד מתכיפין התחלה להשלמה², התחילו כבר בשבת את הלכות "מלוה ולוה" שקשורים באהבת ואחדות ישראל וגם כנ"ל עם פרשת תצוה] את רוב הלכות "מלוה ולוה" לומדים בכל השבוע דפרשת "כי תשא" המתחילה במצות "מחצית השקל", והלכות "מלוה ולוה" גם מורים על החסד והעזרה שיהודי עושה לאחרים ובלי לקבל על זה שום תמורה (מפני איסור ריבית ח"ו), אלא משום האהבה והאחדות עם הזולת. ובמחצית השקל הרבה פרטים שמורים על אחדות ישראל;

א) כל אחד נותן רק חצי שקל, וכדי להחשב ל"שקל שלם" צריך להתאחד ולהתחבר עם הזולת שנותן את המחצית השנייה [וע"ז ביאור המגיד ממעזריטש עה"פ בפרשת בהעלותך: "עשה לך שתי חצוצרות כסף" – "שתי חצאי צורות"; שכל יהודי הוא רק חצי וכדי להיות שלם עליו להתחבר ולהתאחד עם המחצית השנייה, היינו היהודי השני או עם הקב"ה].

ב) כל היהודים שווים בנתינת אותו סכום כסף "מחצית השקל" ו"העשיר לא ירבה והדל לא ימעט" – שמורה שכולם שווים ואין חילוק ביניהם.

ג) עם שקלים אלו קנו את קרבנות הציבור של כל עם ישראל לכל השנה כולה, וקרבנות הציבור הרי שייכים לכלל ישראל היינו שע"י מחצית השקל מתאחד היהודי ונעשה שותף עם כל כלל ישראל בכל השנה כולה. [וידוע ש"צבור" – ר"ת- כל חלקי כלל ישראל; צדיקים בינונים ורשעים].

ד) הפרשה מתחילה ב"כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם" שהכוונה למפקד ומנין בני, והמנין מורה על **אחדות ישראל, במנין כולם שוים** – כי כל א' מבני ישראל נמנה בתור א', ואין חילוק בין יהודי א' למשנהו.

⁹ נוסח "מרשות לחתן בראשית", שענין זה כתב אד"ש בקשר לסיומים למארגן שיעורי הרמב"ם והסיומים הרה"ת מנחם נחום שיחי גערליצקי.

וע"י קיום מצות הלואה מבטא היהודי את הקשר והאחדות שלו עם שאר היהודים, וכפי שיבואר להלן בשיחת אד"ש מה"מ על הלכות אלה.

מלוה ולוה – חסד ואהבת ישראל

ב. כשהתחילו הלכות "מלוה ולוה" במחזור ב' אמר כבוד קדושת אד"ש בשיחה¹⁰ שתוכנה שמלוה ולוה מורים על אהבת ואחדות ישראל שמביאים הגאולה, וז"ל:

"בריש הלכות "מלוה ולוה"¹¹ כתב הרמב"ם: 'מצות עשה להלוות לעניי ישראל, שנאמר¹²: 'אם כסף תלוה את עמי, את העני עמך, וממשיך ש"מצוה זו גדולה מן הצדקה".

והקשר לענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל – מובן בפשטות, שכן, א' העניינים (ועיקר) שבהם מתבטא הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל, הוא – מצות הצדקה וגמילות חסדים, "מתוך שגומל חסד.. לחבירו הוא מכיר שהוא אוהבו ובא לידי אחוה ושלוים"¹³ ובפרטיות יותר:

הקב"ה קבע בעולמו שיהיה החילוק דעשיר ועני, מלוה ולוה, ובכללות – משפיע ומקבל. כדברי הז"ל¹⁴ "חסד ואמת מן ינצרוהו"¹⁵, אם יהיו כולם עשירים... מי יוכל לעשות חסד".

ונמצא, שע"י העזר והסיוע לזולת ע"י עצה טובה, דברי פיוס¹⁶, עד למעשה בפועל, ובנדו"ד, קיום המצוה "אם כסף תלוה גוי" (מצוה אחת במנין המצוות) – מתאחדים המלוה והלוה (הנותן והמקבל), עד שנעשים מציאות אחת, שכן, אף שבתחילה נדמה שא' הוא מלוה (נותן) וא' הוא לוה (מקבל), מ"מ, נעשה קירוב ואחדות ביניהם, עד כדי כך, שהנותן מרגיש שגם הוא מקבל, והמקבל – שהוא נותן, ואדרבה – "יותר ממה שבעה"ב עושה עם העני העני עושה עם בעה"ב"¹⁷, ועד שנעשים מציאות אחת.

ואחדות זו נפעלת ונשלמת ע"י שמתאחדים עם הקב"ה – כדאיתא במדרש¹⁸ בפירוש "אם כסף תלוה את עמי", "אמר הקב"ה אם כסף תלוה אתה עמי (בחיריק) מה אני כו' אף אתה כו", היינו, שע"י נעשה ענין האחדות עם הקב"ה, אשר ברא את שניהם המלוה והלוה וציוה שיתאחדו זה עם זה (שכל א' מהם ישפיע לזולתו, כאמור, שגם המקבל משפיע לנותן), ע"י התקשרותם "עמי", עם הקב"ה "השוה ומשוה קטן וגדול"¹⁹, ועאכו"כ, כל הסוגים דבניי, "ראשיכם שבטיכם גוי מחוטב עציד ועד שואב מימך"²⁰, "לאחדים כאחד"²¹

וכאמור, ע"י מעשינו ועבודתינו באהבת ישראל ואחדות ישראל ובמיוחד ע"י ההוספה במצות הצדקה וגמילות – חסדים- ממהרים ומקרבם את הגאולה האמיתית

והשלמה, כאמרו²²: "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה".

שאז תהיה אחדותם של ישראל בתכלית השלימות – "קהל גדול ישובו הנה", מציאות אחת ד"קהל גדול", בגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו – בחי' היחיה דכללות נש"י²³, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, במהרה בימינו ממש". עכ"ל השיחה.

מלוה ולוה – משפיע ומקבל

ג. ואולי אפשר להוסיף, להעיר ולדייק שהרמב"ם קורא להלכות בשם "מלוה ולוה" ולא כבשו"ע חושן משפט שנקראים הלכות "הלואה" (מסימן ל"ט ואילך) או "גביית מלוה" (והרבה פעמים נקראים ההלכות ברמב"ם ובשו"ע באותו השם, כמו ההלכות הבאות "טוען ונטען").

וכנראה שהרמב"ם רוצה להדגיש, שבעשיית גמילות חסד יש מלוה ולוה – משפיע ומקבל, שזהו הקיום של העולם והבריאה, ע"י שיש משפיע ומקבל שגורם לאחדות שמביאה הגאולה.

חיבור המלוה עם הלוה

ד. והצ"צ באוה"ת פי משפטים²⁴ עה"פ אם כסף תלוה, מפרש ע"פ הפסוק "מלוה ה' חונן דל": וז"ל, "מלוה ג"כ לשון חיבור ולויה וכו', דוגמת הפעם ילוה אישי אלי וכו' שע"י גמ"ח הלואה ממשיך הפעם ילוה אישי שיהיו כמו תרין ריעין דלא מתפרשין, שהם הנק' בית לוי, וכמו המלוה מחובר עם הלוה ע"י ההלואה, משא"כ ע"י הצדקה אין חיבור רק למעלה (נ"א בכת"י ב': לשעה) עכ"ל.

היינו שהחיבור בין המלוה והלוה הוא חזק יותר וקבוע יותר מאשר ע"י הצדקה לעני: א) כי ע"י ההלואה נוצר שעבוד והתחייבות הלוה למלוה שנשאר הקשר ביניהם. ב) ע"י ההלואה המלוה משקם את הלוה שלא יפול לעניות, ויוכל לסחור בכסף ההלואה.

היינו שהמלוה מדגיש את הקשר והאחדות בין הלוה למלוה.

הפעם ילוה אישי אלי – הקב"ה וכנס"י

ה. והרי "הפעם ילוה אישי אלי" אמרה לאה כשנולד לוי, והמשמעות הפנימיות ע"פ חסידות היא גם החיבור והלוי של כנס"י להקב"ה וכמ"ש לעיל בשיחת אד"ש המדרש "את עמי" – "אתה עמי".

והרי את מעלת שבט לוי שנתמנו לעבודת המשכן והמקדש קבלו אחרי מעשה העגל שבפרשתנו, שכנ"ל כל שבט לוי באחדות לא עבדו העגל ולחמו כולם כאחד בעבודתו: "ויאספו אליו כל שבט לוי". ועי"כ התאחדו עם ה' ועם בניי שהם "שלוחי דידך".

המאור הגדול והמאור הקטן

ו. דובר לעיל שמלוה ולוה מורים על מעלת המשפיע והמקבל והשפעתם א' לשני שע"כ מושתת העולם;

והרי ענין זה התחזק ע"י חטא עץ הדעת שממנו השתלשל מעשה העגל שבפרשתנו. כי לפני החטא הי' "שני המאורות הגדולים", וע"י החטא נהי' "המאור הגדול והמאור הקטן" (מיעוט הלבנה) באופן של משפיע ומקבל.

ואומר שם הצ"צ באוה"ת שזה קשור עם מה שאמר הקב"ה בקשר לר"ח "הביאו עלי כפרה על שמיעטתי את הירח", וקשור עם מאמחו"ל "לוא עלי כו".

ויקהל - אחדות

²² ב"ב י, א. וראה תניא פל"י.

²³ רמ"ז לזה"ג רס, ב. (מק"מ קצ, ב).

²⁴ אוה"ת משפטים ע' איקסט.

¹⁰ יחידות כללית לאורחים שיחיו של יו"ד שבט יום ד' פרשת בשלח אור לייג שבט ה'תשמ"ו לקו"ש חכ"ו ע' 353 [וי"ל בהשגח"פ 353 גימט' -גשן - הגישה והחיבור ליהודי אחר ולה' הנפעל ע"י הלואה וחסד].

¹¹ פ"א הי"א.

¹² משפטים כב, כד.

¹³ פרש"י ד"ה פדה – ברכות ח, א.

¹⁴ תנחומא משפטים ט. וראה שמו"ר פל"א, ה.

¹⁵ תהילים סא, ח.

¹⁶ בבא בתרא ט, ב. וראה רמב"ם הלכות מתנות עניים פ"י ה"ד-ה.

¹⁷ וייקר פל"ד, ח. רות רבה פ"ה, ט. יל"ש בהר רמו תרסה. ועוד.

¹⁸ שמו"ר ספ"א. וראה אוה"ת משפטים איקסא ואילך. שם (כרך ח) ע' ג"ז ואילך.

¹⁹ פיוט "וכל מאמינים" לימים הנוראים.

²⁰ נצבים כט, ט-י.

²¹ לקו"ת נצבים מד, א. ובכ"מ.

ז. הסיום בפועל של הלכות מלוה ולוה הוא בפרשת "ויקהל" – שגם מורה במפורש על האחדות, וע"כ יבואר בעז"ה במפורט בגליון השבוע הבא לקראת שבת פרשת ויקהל.

אהבת ישראל - אחדות

ח. ע"ד דברי כ"ק אד"ש מה"מ, למה לא מספיק אהבת ישראל ומה המקור ל"אחדות ישראל", גם בגליון הבא בעז"ה.

"תקות" חוט השני⁸

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. מלוה ולוה – בחינם – אהבת ואחדות ישראל.
- ב. בריש פרשת כי תשא – במנין בני"י – כולם שוים.
- ג. במצות מחצית השקל רוב הפרטים מורים על אחדות ישראל; כולם נתינה שוה, כ"א רק מחצית וצריך להתאחד עם אחרים, קונים מהם קרבנות ציבור, שכולם שותפים בכל השנה כולה.
- ד. מלוה ולוה – משפיע ומקבל.
- ה. מלוה ולוה – מל' לווה וחיבור – אחדות המלוה והלוה יותר מן הצדקה
- ו. מל' הפעם ילוה – שבט לוי – והתמנותם אחרי העגל.
- ז. שבט לוי התנגדו ולחמו באחדות נגד חטא העגל. ועי"כ התאחדו לה'; ילוה אישי אלי.
- ח. פר' ויקהל – אחדות.

יהודי לא מבין שפות זרות!

ב. בהתוועדות הני"ל (באותם שנים התחילו לבוא אורחים יהודים אמריקאים), ואד"ש דיבר ע"כ שבאופן נורמלי יהודי לא יודע שפות זרות.

ואמר שיש כאלו שרוצים להוכיח ממגילת אסתר שיהודי כן צריך לדעת שפות אחרות וזרות, כי איך מרדכי הציל את אחשורוש שע"כ השתלשל נס פורים, כי הוא הבין את השפה הזרה והרחוקה שסריסי המלך בגתן ותרש דברו ביניהם שמתכננים להרוג את אחשורוש, ומרדכי סיפר לאסתר והיא אמרה למלך בשם מרדכי, ז.א. שהנס נגרם מזה שמרדכי היהודי הבין את שפתם.

אבל אומר כ"ק אד"ש מה"מ מסיפור זה **ראה מוכחת** שיהודי לא צריך ולא יודע שפות זרות (ומפני זה הי' הנס); כי למה בגתן ותרש לא נזהרו ודברו הדברים באופן שמרדכי היהודי שמע, כי אצלם הי' ברור וידוע שיהודי לא יודע ולא מבין שפות אחרות, [אלא שמרדכי הי' מיושבי "לשכת הגזית" חבר הסנהדרין והם היו צריכים לדעת כל הע' הלשוניות כדי שיוכלו להבין את כל הבעלי דינים והעדים] אבל נורמלי יהודים לא מבינים השפות ולכן הם דברו ומזה יצא הנס.

הבא להרגך השכם להרגו!

ג. בהתוועדות זו דיבר כ"ק אד"ש מה"מ באריכות על ענייני שלמות הארץ, ובין הדברים אמר למה היהודים והצבא לא מקיימים את ההוראה של חז"ל ההגיונית והאנושית ומובנת בשכל פשוט: "**הבא להרגך – השכם להרגו!**"!

והסביר זאת אד"ש: **שיהודי בטבע יש לו "פרומקייט"** (=דתיות, קיצוניות דתית), ואם ה"פרומקייט" הולך בכיוון ובאפיק הנכון, הוא הולך בכיוון "דתי" שבמקום ללמוד כל היום (עם תלמידים) לימודי קודש ורק על קצה המזלג לימודי חול, זה לא "פרומקייט", ויהודי בטבע יש לו "פרומקייט" – **לבטל לגמרי את הלימודי חול!** (ועי"כ בעז"ה בגליון הבא) אבל עם ה"פרומקייט" לא הולכת באפיק הדתי, היא הולכת באפיק (השלילי) שלא להרוג גוי כשצריכים להרגו. היינו שזה בא מטבע החסד והרחמנות שבנפשות ישראל, אבל במקום הלא נכון כמאמחו"ל: "כל המרחם על האכזרים סופו להתאכזר על הרחמנים".

הגויים ירתעו ויברחו!

ד. בהתוועדות פורים זו גם אמר הרבי ודייק שלמה לא כתוב על "הבא להרגך" "השכם והרגו" אלא "השכם להרגו" בל"י! "השכם והרגו" – הכוונה ותהרוג אותי, להרוג – בל', הכוונה השכם **בשביל** להרוג אותי. ובפועל לא תצטרך להרגו, כי אם יראה שאתה משכים בנחישות ובהחלטה ברורה להרוג, בפועל לא תצטרך להרגו כי הוא ירתע ויברח, ואין אנו מעוניינים בשפיכות דמים בפועל.

לזכות הרך הנימול

שניאור זלמן שיחי' בן רחל

נולד ביום ב' פרשת תצוה ג' אדר א' ה'תשע"א

יה"ר שהוריו וזקניו יזכו לגדלו לתורה ולחופה ולמעשים טובים ויזכו ממנו ומכל יו"ח לשפע נחת יהודי חסידותי מתוך הרחבה בגשמיות וברוחניות, בריאות, אושר ושמחה תמיד כל הימים, ויזכו לראות קבלת פני משיח צדקנו, בגאולה השלימה מיי"ד ממ"ש, נאו!

נדפס ע"י הוריו שיחי' הרה"ת יוסף יצחק וזוגתו

זילבערשטיין

ה"מקובל שלי!"

א. בקשר לפטירתו לפני כחודש של המשפיע דמונטריא-ל הרה"ג הרה"ת זאב וואלף הלוי ע"ה גרינגלאז, כדאי לספר; א. כידוע הרבי קרא לו בכוי"כ הזדמנויות: "**מיין מקובל!**" (=המקובל שלי!). ובהתוועדות פורים ה'תשכ"ט (אז הייתי ב"קבוצה"), היתה אז התוועדות מאד ארוכה שהתחילה בשעה 8:30 עד השעה 4:30 לפנות בוקר, הרבי דיבר באריכות על נושאים רבים (גם על שלימות הארץ הי' אז כשנתיים אחרי מלחמת ששת הימים, על שלילת לימודי חול ודיעת שפות זרות וכו', כדלהלן). ובערך בשעה 4:30 לפנות בוקר אכל המזונות וגמר הכוס יין ובירך אד"ש ברכה אחרונה על המזונות והיין כסיום ההתוועדות.

אחרי שבירך ברכה אחרונה אמר אד"ש שרוצה להמשיך ההתוועדות לכבוד שושן פורים, ורוצה שיתנו לו היתר וחיפש בקהל רב שיתן לו "היתר" לפתוח שוב בהתוועדות (לא הי' ברור בגלל מה הי' צריך להיתר [אולי בגלל הזמן שלפני תפילת שחרית, אולי לברך שוב על כוס, אבל סו"ס לא הי' ברור]) וכשלא נמצא רב שיאמר "היתר" ע"פ נגלה, שאל אד"ש: "**וואו איז מיין מקובל!**" (=איפה המקובל שלי?!)" וידעו שמתכווין להמשפיע הרה"ת ר' זאב וואלף גרינגלאז.

והרב גינגלאז הי' בהתוועדות "נחבא אל הכלים..." (מאחורי הפירמידות), וכשעלה על הפירמידא והרבי ראהו, (ואולי סמנו סימן), אז הורה אד"ש להמשב"ק הראש ישיבה הרב מרדכי ע"ה מענטליק למזוג שוב את הכוס יין, ובירך שוב ברכה ראשונה על היין ואמר "לחיים" לקהל, ואח"י בירך שוב ברכה אחרונה על היין, ויצא מההתוועדות לחדרו הק', ואח"כ יצא להמכונית ונסע לביתו.

(דברים שנאמרו בסעודות סימוני הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!